

อวจนภาษาแห่งความน่าสงสาร: ทศนคติความรู้สึกน่าสงสารต่อการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของ ขอทานในเขตกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนใน 3 ช่วงวัย

ธีรวัช เจนว์ชรัรักษ์^๑

(Received: October 11, 2021; Revised: August 17, 2021; Accepted: August 17, 2021)

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องอวจนภาษาแห่งความน่าสงสาร: ทศนคติความรู้สึกน่าสงสารต่อการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนใน 3 ช่วงวัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สสำรวจและจำแนกรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร (2) เพื่อสำรวจรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในกรุงเทพมหานคร และผลของการสื่อสารผ่านอวจนภาษารูปแบบต่างๆของขอทานในกรุงเทพมหานครต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุ

งานวิจัยชิ้นนี้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการผสานวิธี โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อรวบรวมลักษณะการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเลือกพื้นที่ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 3 พื้นที่ที่เป็นย่านธุรกิจของกรุงเทพมหานครได้แก่ ถ.รัชดาภิเษก ถ.เพชรบุรี (ช่วงประตูน้ำ) และ ถ.สีลม จากนั้นดำเนินการสร้างแบบสำรวจเพื่อเก็บข้อมูลด้วยการวิจัยเชิงปริมาณผ่านแบบสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงอายุ 10 – 24 ปี ช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี และช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี จำนวนทั้งสิ้น 406 คน ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลทั้งในรูปแบบสถิติเชิงบรรยาย และสถิติเชิงอนุมาน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) และการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (T-Test)

ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในกรุงเทพสามารถจำแนกได้ทั้งสิ้น 25 ลักษณะ โดยสามารถจัดเข้าเป็น 8 รูปแบบของการสื่อสารผ่านอวจนภาษา ได้แก่ การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว การสื่อสารผ่านน้ำเสียง การสื่อสารผ่านช่วงเวลา การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม การสื่อสารผ่านการสัมผัส และการสื่อสารผ่านระยะห่าง ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการให้ทานคือ กว่าร้อยละ 60 มีพฤติกรรมในการให้ทานโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 4 ครั้งต่อเดือน ร้อยละ 36 มักมีการให้ทานโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 5.25 – 10 บาทต่อครั้ง และเหตุผลหลักในการให้ทานคือความสงสาร ความเวทนาและต้องการช่วยเหลือ มากกว่าแนวคิดเรื่องบาปบุญคุณโทษ โดยเมื่อพิจารณาผลของการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างพบว่า การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารสูงกว่าการอวจนภาษารูปแบบอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แนวโน้มของระดับความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ เป็นไปในทิศทางเดียวกันจากอวจนภาษาทั้ง 8 รูปแบบ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 10 – 24 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับความรู้สึกน่าสงสารสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี และกลุ่มตัวอย่างอายุ 40.01 – 55 ปีน้อยที่สุดตามลำดับ โดยพบว่า 5 ใน 8 รูปแบบการ

¹ สถาบันการศึกษานานาชาติ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง อีเมล: thyjey@gmail.com

สื่อสารอวจนภาษาได้แก่ การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ การสื่อสารผ่านภาษากาย การสื่อสารผ่านน้ำเสียง การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม และการสื่อสารผ่านการสัมผัส ส่งผลต่อระดับความรู้สึกน่าสงสารที่ต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี มีระดับความรู้สึกน่าสงสารน้อยกว่าอีกสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 อีกด้วย หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาขอทาน ควรดำเนินการประชาสัมพันธ์ความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับขอทานและการให้ทานแก่ประชาชนในช่วงอายุ 10 – 24 ปี และ 24 – 40 ปีเป็นพิเศษ

คำสำคัญ: ขอทาน, อวจนภาษา, ความน่าสงสาร, กรุงเทพมหานคร, การให้ทาน

Nonverbal Languages of the Pitifulness: The Attitudes of 3 Generations regarding Pitifulness toward the Nonverbal Communication of the Beggars in Bangkok

Thythavat Janevatchararuk²

Abstract

The research article, Nonverbal Languages of the Pitifulness: The Attitudes of 3 Generations regarding Pitifulness toward the Nonverbal Communication of the Beggars in Bangkok, was conducted with the objectives as (1) to survey and categorize the types of nonverbal communication of the beggars in Bangkok, and (2) to survey the types of nonverbal communication from beggars in Bangkok and their effects to the levels of pitifulness of the different-age sample groups.

This research was conducted with the Sequential Mixed Method. The researcher began with the Qualitative Research – Non-Participating Field Observation – to gather and categorize the characteristics of the nonverbal languages of beggars in Bangkok. The 3 Central Business Districts were selected with the Purposive Sampling Method as Ratchadapisek Road, Petchaburi Road (Pratunam Area), and Silom Road. Then, constructed the survey questionnaire to gather the survey results from 3 different sample groups; aged 10 – 24 years, aged 24.01 – 40 years, and aged 40.01 – 55 years, 406 participants were collected in this Survey Research. The research employed both descriptive statistics and inferential statistics; One – Way ANOVA and T-Test, to evaluate the results.

The results showed that 25 characteristics of nonverbal communication were found. They could be categorized into 8 types of nonverbal communication which included Appearances, Artifacts, Kinesics, Vocalics, Chronemics, Environment, Haptics, and Proxemics. More than 60% of the samples gave alms less than 4 times a month (less than once a week). Around 36% of participants gave alms THB5.25 – THB10 as their one time average. The major reason of giving alms was the pitifulness, and they would like to uplifting the life quality of the beggars rather than the concept of karma. The statistics revealed that the physical appearances were the most effective to the level of pitifulness for all sample groups, with the significant difference ($\alpha = 0.05$) from other types of nonverbal communication. Most of the nonverbal communication types

---

² Institute of International Studies, Ramkhamhaeng University Email: thyjey@gmail.com

affected the pitifulness level of 3 sample groups in the same way. The group with the age 10 – 24 years showed the highest average of the pitifulness level, followed by the age 24.01 – 40 years, and the age 40.01 – 55 years. 5 out of 8 nonverbal communication types; artifacts, kinesics, vocalics, environment, and haptics, caused the significant differences ($\alpha = 0.05$) in the pitifulness level among 3 sample groups. The group with the age 40.01 – 55 years showed the least average level of pitifulness to other 2 groups with the significant difference level at $\alpha = 0.05$. Hence, the relevant organizations may provide more knowledge and awareness regarding the beggar problems in Thailand to the people in 10 – 24 years and 24 – 40 years, for stopping the alms giving which is the cause of the human trafficking and the beggar businesses.

Keywords: Beggar, Nonverbal communication, Pitifulness, Bangkok, Alms giving

ที่มาและความสำคัญ

“ขอทาน” เป็นอาชีพที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยจะดำรงชีวิตด้วยการขอเงินจากผู้คนที่เดินผ่านไปมาด้วยการทำตัวน่าสงสาร การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าๆ มอมแมม การใช้ความบกพร่องทางร่างกาย การแก้งพิการ นำเสนอบาดแผลที่น่าสยดสยอง บางรายมีลูกหลานอยู่กับตัวเอง ซึ่งเด็กที่พามาด้วยจะเป็นลูกหลานที่แท้จริงหรือไม่ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งด้วย โดยขอทานมักจะนั่งอยู่ริมฟุตบาทที่มีคนสัญจรไปมาโดยเฉพาะแหล่งธุรกิจขนาดใหญ่ (Phukaew, no date)

ปัญหา “ขอทาน” ในสังคมไทยมีสาเหตุมาจากหลายส่วน ขอทานบางส่วนมาเป็นขอทานด้วยความสมัครใจเนื่องจากความด้อยโอกาส บางรายถูกบังคับจากผู้แสวงหาผลประโยชน์ นายหน้าขอทาน บางรายมีทัศนคติที่ว่า การเป็นขอทานได้รายได้ดีกว่าการประกอบอาชีพกรรมกรก่อสร้าง หรือลูกจ้าง และประกอบกับการทำอาชีพขอทานเป็นงานที่เข้าถึงง่ายไม่ซับซ้อน ได้เงินง่าย ทำให้เป็นแรงจูงใจในการเลือกประกอบอาชีพขอทาน สาเหตุของการขอทานจึงเกิดจากการเป็นผู้ยากไร้ ไร้ที่อยู่อาศัย หรือเป็นคนเร่ร่อน ไร้ญาติ หรือไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นได้ จึงเลือกอาชีพขอทาน โดยมีทั้งเด็ก คนชรา คนพิการ คนต่างด้าว ซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหาอื่นๆ ในสังคมตามมา เช่น ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองของคนต่างด้าว ปัญหาการขโมยเด็กและบังคับให้เป็นขอทาน ปัญหาการทารุณกรรมเด็ก บางรายถึงขั้นสูญเสียอวัยวะเพื่อให้สภาพร่างกายมองดูน่าสงสารเวทนา ทำให้ได้เงินจากผู้พบเห็น (Chaileung-urai, 2016; Buranasingha, 2015)

ประเทศไทยมีการจัดระเบียบขอทานในเขตกรุงเทพและภูมิภาคมาแล้วทั้งสิ้น 6 ครั้ง โดยพบสถิติขอทานในปี 2559 พบขอทานรวมทั้งสิ้น 4.201 คน แบ่งเป็นขอทานไทย 2558 คน ขอทานต่างด้าวจำนวน 1,463 คน ทั้งนี้ ขอทานต่างด้าวที่มีจำนวนมากที่สุดคือ กัมพูชา พม่า และลาว ตามลำดับ (Matichon, 28th April 2016, p. 23) ซึ่งในปี 2560 ทางกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการมีนโยบายดำเนินการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง โดยแบ่งการดำเนินการออกเป็นสองแนวทางคือ การจัดระเบียบคนไร้ที่พึ่งและขอทาน ตลอดจนจัดชุดตระเวนและแก้ไขปัญหา ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครในทุกเดือน รวมถึงเมืองสำคัญเช่น เชียงใหม่ อุตรธานี ภูเก็ต และสมุทรปราการด้วย (Thairuth Online, 2018) ทั้งนี้ สถานการณ์ขอทานในไทยมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอทานเด็ก (Chaileung-urai, 2016) ซึ่งสำหรับปัญหานี้ได้มีการเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขไว้หลายทาง ทั้งการปรับปรุงเชิงนโยบาย การประสานความร่วมมือจากภาครัฐและองค์กรต่างๆ ตลอดจนการบังคับใช้ให้กฎหมายมีมาตรการลงโทษที่รุนแรงมากขึ้น (Buranasingha, 2015) อย่างไรก็ตาม แนวทางที่สำคัญที่สุดในการแก้ปัญหาขอทานคือการไม่ให้ทานแก่ขอทาน เพราะว่าการให้ทานแก่ขอทานอาจจะไม่ใช้การทำบุญทำทาน แต่เป็นการสร้างอาชญากร เพราะขอทานก็จะขอไปตลอด หากต้องการแก้ปัญหาดังกล่าวต้องตัดความสงสารออกไป และควรให้ความช่วยเหลือทางช่องทางอื่นๆ แทน (Matichon, 28th April 2016, p. 23) เนื่องจากขอทานถูกมองว่าเป็นลักษณะอาชีพที่เข้าถึงง่าย ไม่ต้องใช้ต้นทุนมาก โดยนิยามจากพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า คำว่า “ขอทาน” หมายความว่า *การขอทรัพย์สินของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นการขอด้วยวาจา ข้อความ หรือการแสดงกิริยาอาการใดๆ หรือด้วยวิธีการใดๆ ทั้งนี้โดยมิได้มีการตอบแทนด้วยการทำงานใดหรือทรัพย์สินใด และมีใช้การขอกันในฐานญาติมิตร แต่ไม่รวมถึงการเรียกรไว่าด้วยกฎหมายการเรียกรไ* ทั้งนี้ การแสดงความสามารถใดๆ การเล่นดนตรีหรือการเล่นอื่นใดแม้มิได้มีข้อตกลงหรือโดยปริยายที่จะเรียกเก็บค่าชมหรือค่าฟัง แต่ขอรับทรัพย์สินตามแต่ผู้ชมหรือผู้ฟังจะสมัครใจให้ นั้น *ไม่ถือเป็นการขอทานตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ให้ถือเป็นวณิพกหรือนักแสดงสาธารณะ* (Chomkate, 2013)

จากนิยามและความหมาย รวมถึงปัญหาเรื่องขอทานข้างต้น จะเห็นได้ว่า ขอทานมีการสื่อสารผ่านสิ่งต่างๆ ทั้งช่วงวัย วัยเด็ก วัยชรา ความพิการทางร่างกาย รวมถึงการแสดงกิริยาอาการต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้เกิดความสงสารจากผู้พบเห็น และให้ทรัพย์สินเพื่อเป็นการช่วยเหลือแก่ขอทานเหล่านั้น ในการสื่อสารของขอทานนั้น สามารถมีได้ทั้งส่วนที่เป็นวจนภาษา (Verbal Communication) ผ่านการพูดหรือการเขียน และส่วนอื่นๆที่เป็นอวจนภาษา (Nonverbal Communication) ที่ไม่ได้สื่อสารผ่านการพูด ซึ่งเมื่อพิจารณาจากพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์แล้วพบว่า มนุษย์มีการสื่อสารผ่านวจนภาษาเพียงร้อยละ 7 ของการสื่อสารทั้งหมด โดยส่วนที่เหลือแบ่งเป็น ร้อยละ 55 ผ่านการแสดงออกทางร่างกาย และร้อยละ 38 เป็นการแสดงออกทางน้ำเสียง (Souter, 2007; Wilson, 2016) โดยการสื่อสารผ่านสิ่งที่ไม่ใช่คำพูด หรือ อวจนภาษานี้ สามารถมีการจำแนกได้ตาม Nonverbal Coding ได้ถึง 9 ลักษณะ ได้แก่ (Littlejohn and Foss, 2008; Wood, 2009)

1. Kinesics การสื่อสารผ่านการเคลื่อนไหว หรือการสื่อสารผ่านภาษาทางกาย (Body Languages)
2. Vocalics การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Paralanguage)
3. Facial Expression การแสดงออกทางสีหน้า
4. Proxemics การสื่อสารผ่านระยะห่าง
5. Haptics การสื่อสารผ่านการสัมผัสกัน
6. Chronemics การสื่อสารผ่านเวลา
7. Appearances การสื่อสารผ่านลักษณะทางกายภาพ
8. Artifacts การสื่อสารผ่านวัตถุสิ่งของ
9. Environment การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม

ซึ่งการสื่อสารของขอทานที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากการสื่อสารผ่านคำพูด ขอทานยังมีการสื่อสารผ่านอวจนภาษาในลักษณะต่างๆ เพื่อทำให้เกิดความสงสารจากผู้คนที่เดินในช่วงอายุต่างๆที่เดินผ่านไปมา และช่วยเหลือเป็นการให้เงินแก่ขอทานดังกล่าว ในขณะที่ทางภาครัฐมีความต้องการที่จะแก้ไขปัญหาขอทานจากต้นเหตุ นั่นคือการสร้างความตระหนักรู้เรื่องการไม่ควรมีความเวทนาสงสาร และให้ทานแก่ขอทานสำหรับกลุ่มคนในช่วงวัยต่างๆ เพราะจะเป็นการทำให้มีการสืบทอดความเป็นขอทานออกไปได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดในสังคม

หากแต่ช่วงอายุ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้บุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งต่างๆแตกต่างกันออกไป Carl Hovland ได้กล่าวถึงทฤษฎี Individual Difference Theory ว่า เพราะมนุษย์แต่ละคนมีความแตกต่างกันในพื้นที่หลัง อายุ เพศ การศึกษา ค่านิยม และปัจจัยอื่นๆ ซึ่งเป็นผลให้การเปิดรับสื่อหรือการสื่อสารอย่างเดียวกันสามารถส่งผลเชิงทัศนคติที่แตกต่างกันออกไปได้ (Baran & Davis, 2012) ดังนั้น การสร้างความตระหนักรู้หรือให้ข้อมูลข้อเท็จจริงในเรื่องการให้ทานแก่ขอทาน สำหรับกลุ่มคนที่มีช่วงวัยแตกต่างกัน ก็อาจจะต้องมีการสื่อสารที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ทัศนคติเรื่องความรู้สึกสงสารที่ปรากฏขึ้นเช่นกัน

งานวิจัยเรื่องอวจนภาษาแห่งความน่าสงสาร: ทัศนคติความรู้สึกน่าสงสารต่อการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนใน 3 ช่วงวัย มีการศึกษาภายใต้วัตถุประสงค์คือ (1) สำรวจและจำแนกรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร และ (2) เพื่อสำรวจรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในกรุงเทพมหานคร และผลของการสื่อสารผ่านอวจนภาษารูปแบบต่างๆ ของ

ขอทานในกรุงเทพมหานครต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุ เพื่อเป็นผลให้มีการศึกษาต่อยอดต่อไปในการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการช่วยเหลือขอทานในกรุงเทพฯ ได้อย่างถูกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งในส่วนของผู้ให้ทานและการจัดระเบียบขอทานในสังคมอีกด้วย

คำถามนำวิจัย

1. รูปการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร มีลักษณะอย่างไร
2. รูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร และผลของการสื่อสารผ่านอวจนภาษาต่อความรู้สึกสงสารของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุต่างกันเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจและจำแนกรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสำรวจรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร และผลของการสื่อสารผ่านอวจนภาษาต่อความรู้สึกสงสารของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุต่างๆ

นิยามศัพท์ในการวิจัย

อวจนภาษา หมายถึง การสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูดหรือตัวอักษรเขียน หากแต่เป็นการสื่อสารผ่านร่างกาย น้ำเสียง การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางสีหน้า หรือสิ่งของในบริบทต่างๆ โดยในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึง การสื่อสารใน 9 ลักษณะได้แก่ ผ่านภาษากาย (Kinesics) ผ่านน้ำเสียง (Vocalics) ผ่านสีหน้า (Facial Expressions) ผ่านระยะห่าง (Proxemics) ผ่านการสัมผัส (Haptics) ผ่านช่วงเวลา (Chronemics) ผ่านลักษณะทางกายภาพ (Appearances) ผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts) และผ่านสภาพแวดล้อม (Environment) (Littlejohn & Foss, 2008)

ความน่าสงสาร หมายถึง ความรู้สึกเวทนา ความต้องการช่วยเหลือให้บุคคลมีชีวิตที่ดีขึ้น โดยในงานวิจัยชิ้นนี้จำแนกเป็นระดับการวัดแบบ Likert Scale 5 ระดับ แบ่งเป็น ระดับที่ 1 หมายถึง ไม่น่าสงสารมากที่สุด ระดับที่ 2 หมายถึง ไม่น่าสงสาร ระดับที่ 3 หมายถึง รู้สึกเฉยๆ ระดับที่ 4 หมายถึง รู้สึกน่าสงสาร และระดับที่ 5 หมายถึง รู้สึกน่าสงสารมากที่สุด

ขอทาน หมายถึง การขอทรัพย์สินของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นการขอด้วยวาจา ข้อความ หรือการแสดงกิริยาอาการใดๆ หรือด้วยวิธีการใดๆ ทั้งนี้โดยมิได้มีการตอบแทนด้วยการทำงานใดหรือทรัพย์สินใด และมีใช้การขอกันในฐานญาติมิตร แต่ไม่รวมถึงการเรียกรไว่าด้วยกฎหมายการเรียกรไว่า ทั้งนี้ การแสดงความสามารถใดๆ การเล่นดนตรีหรือการเล่นอื่นใดแม้มิได้มีข้อตกลงหรือโดยปริยายที่จะเรียกเก็บค่าชมหรือค่าฟัง แต่ขอรับทรัพย์สินตามแต่ผู้ชมหรือผู้ฟังจะสมัครใจให้ นั่นไม่ถือเป็นการขอทานตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ให้ถือเป็นนวิพทหรือนักแสดงสาธารณะ (Chomkate, 2013) โดยในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึง บุคคลไม่จำกัดช่วงอายุ เพศ ลักษณะทางร่างกาย ที่มี

วัตถุประสงค์ในการขอทรัพย์สินของผู้อื่นผ่านการสื่อสารอวจนภาษาบางอย่าง ทั้งนี้ไม่นับรวมถึงวินัย ผู้เล่นดนตรี และการจำหน่ายสินค้าตอบแทน

กรุงเทพมหานคร หมายถึง พื้นที่เขตปกครองอันเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย แบ่งย่อยออกเป็นทั้งสิ้น 50 เขตย่อย โดยในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึง ย่านศูนย์กลางธุรกิจ (Central Business District) ใน 3 พื้นที่ ได้แก่ บริเวณถนนสีลม บริเวณย่านการค้าส่งประตูน้ำ (ถนนเพชรบุรี) และ บริเวณถนนรัชดาภิเษก

กลุ่มคนใน 3 ช่วงวัย หมายถึง กลุ่มผู้คนที่ร่วมตอบแบบสำรวจและอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยในงานวิจัยชิ้นนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มช่วงอายุ ได้แก่ กลุ่มช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) กลุ่มช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

สามารถเห็นถึงลักษณะการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครที่ส่งผลกระทบต่อระดับความรู้สึกสงสารของผู้คน โดยสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปศึกษาต่อยอดในการเลือกจัดระเบียบลักษณะขอทานในกรุงเทพ และการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่กลุ่มประชากรในแต่ละช่วงอายุได้อย่างเหมาะสม เพื่อเป็นการเริ่มต้นในการหยุดพฤติกรรมขอทานและการให้ทานได้ต่อไปในอนาคต

วิธีการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) โดยเป็นลักษณะการผสมวิธีโดยลำดับ (Sequential Mixed Method) กล่าวคือในช่วงต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) เพื่อรวบรวมลักษณะการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครด้วยวิธีการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) จากพื้นที่ย่านศูนย์กลางธุรกิจในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 3 พื้นที่ ได้แก่ บริเวณถนนสีลม (จากแยกสีลม ถึงวัดศรีมหาอุมาเทวี) บริเวณย่านการค้าประตูน้ำ (ถนนเพชรบุรี) และ บริเวณถนนรัชดาภิเษก (จากแยกพระราม 9 ถึงศาลพระพิฆเนศวร แยกห้วยขวาง) ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลวิจัยเป็นระยะเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ถึง กรกฎาคม 2563

จากนั้น ผู้วิจัยนำลักษณะการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานที่พบมาจัดกลุ่มเข้าตามลักษณะการสื่อสารอวจนภาษาทั้ง 9 รูปแบบ เพื่อจัดทำแบบสำรวจในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Method) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของรูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร ต่อความรู้สึกสงสารของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุต่างๆ กัน จากกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 400 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และคัดกรองเฉพาะคำตอบของกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามช่วงอายุออกเป็น ช่วงอายุ 10 – 24 ปี ช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี และช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี ระยะเวลาการเก็บข้อมูลมีขอบเขตการวิจัยเป็นระยะเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ถึง กันยายน 2563

ทั้งนี้ ในส่วนของการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในลักษณะของสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistics) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One – Way ANOVA) และ T-Test เพื่อวัดผลข้อมูลจากแบบสำรวจ โดยมีค่า Cronbach’s Alpha $\alpha = 0.05$

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง อวจนภาษาแห่งความน่าสงสาร: ทศนคติความรู้สึกลำบากต่อการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนใน 3 ช่างวัย ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลทั้งในเชิงคุณภาพ และในเชิงปริมาณ ได้ผลการวิจัยดังนี้

ลักษณะการสื่อสารแบบอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่ย่านศูนย์กลางธุรกิจในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ บริเวณถนนสีลม บริเวณย่านศูนย์การค้าประตูน้ำ (ถนนเพชรบุรี) และบริเวณถนนรัชดาภิเษก เป็นระยะเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ถึงเดือนกรกฎาคม 2563 โดยจากทั้ง 3 พื้นที่ ผู้วิจัยพบลักษณะขอทานทั้งสิ้น 25 รูปแบบ จากขอทานทั้งสิ้นจำนวน 243 ราย (ในกรณีที่เป็นผู้ปกครองและเด็กจะนับรวมเป็น 1) โดยสามารถจำแนกออกตามลักษณะของอวจนภาษาได้ทั้งสิ้น 9 ลักษณะการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

การสื่อสารจากลักษณะที่ปรากฏ (Appearances)

ขอทานที่มีการสื่อสารจากน้ำเสียงที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 8 ลักษณะ ซึ่งในส่วนนี้สามารถจำแนกได้เป็น ลักษณะที่ปรากฏจากทางร่างกาย และลักษณะที่เกิดจากปัจจัยภายนอก ได้แก่

1. ขอทานที่มีความพิการทางการมองเห็น (ตาบอด)
2. ขอทานที่มีความพิการทางร่างกาย (แขน ขา การเคลื่อนไหว และโรคผิวหนัง)
3. ขอทานที่แสดงออกถึงความพิการทางสมองและการรับรู้
4. ขอทานที่สวมเสื้อผ้าขาดวิ่น มอมแมม
5. ขอทานที่สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน
6. ขอทานที่มีลักษณะเป็นเด็ก เยาวชน (อายุไม่เกิน 18 ปี)
7. ขอทานที่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ (อายุประมาณ 18 – 60 ปี)
8. ขอทานที่มีลักษณะเป็นคนชรา (อายุมากกว่า 60 ปีขึ้นไป)

การสื่อสารจากสภาพแวดล้อม (Environment)

ขอทานที่มีการสื่อสารจากน้ำเสียงที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 5 ลักษณะ ได้แก่

1. ขอทานที่เดินขอบนท้องถนน (เดินไปตามรถที่ติดตามแยกจราจร)
2. ขอทานที่อยู่บริเวณฟุตบอลถนน
3. ขอทานที่อยู่บริเวณสะพานลอยคนข้าม
4. ขอทานที่อยู่บริเวณแหล่งขนส่งสาธารณะ (ป้ายรถเมล์ ทางขึ้นลงรถไฟฟ้า บริเวณท่าเรือโดยสาร)

5. ขอทานที่อยู่บริเวณร้านอาหาร

การสื่อสารจากสิ่งของหรืออุปกรณ์ประกอบอื่นๆ (Artifacts)

ขอทานที่มีการสื่อสารจากน้ำเสียงที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ขอทานที่มีป้ายเพื่อบอกข้อความบางอย่าง (เช่น เป็นผู้พิการหูหนวก เป็นโรคร้าย หาทุนการศึกษา)
2. ขอทานที่มีอุปกรณ์เพื่อช่วยเหลือความพิการ (เช่น ไม้ค้ำยัน รถเข็นคนนั่ง)
3. ขอทานที่มีกล่องรับบริจาค หรือตราสัญลักษณ์องค์กรบางอย่าง

การสื่อสารจากเวลา (Chronemics)

ขอทานที่มีการสื่อสารจากน้ำเสียงที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ขอทานที่อยู่ในช่วงเช้าของวัน (ตั้งแต่ 6.00 น. – 12.00 น.)
2. ขอทานที่อยู่ในช่วงกลางวันของวัน (ตั้งแต่ 12.00 น. – 18.00 น.)
3. ขอทานที่อยู่ในช่วงเวลาเย็นและค่ำของวัน (ตั้งแต่ 18.00 น. เป็นต้นไป)

การสื่อสารจากลักษณะภาษากายและการเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesics)

ขอทานที่มีการสื่อสารทางภาษากายและการเคลื่อนไหวที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 2 ลักษณะ ได้แก่

1. ขอทานที่มีการนั่งพนมมือ หรือไหว้ผู้ที่เดินผ่านไปมา
2. ขอทานที่พุกตัวนั่งอยู่ที่พื้น (ไม่ได้นั่งในท่าทางปกติ)

การสื่อสารจากน้ำเสียง (Vocalics)

ขอทานที่มีการสื่อสารจากน้ำเสียงที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 2 ลักษณะ ได้แก่

1. ขอทานที่มีการออกเสียงที่ไม่ใช่สำเนียงภาษาไทย (เป็นสำเนียงต่างด้าว เช่น ลาว พม่า กัมพูชา)
2. ขอทานที่มีการออกเสียงไม่ชัด หรือมีความพิการในการออกเสียง

การสื่อสารจากระยะห่าง (Proxemics)

ขอทานที่มีการสื่อสารจากน้ำเสียงที่พบในเขตกรุงเทพมหานคร มี 1 ลักษณะ คือ ขอทานที่มีการเดินเข้ามาขอแบบประชิดตัว

การสื่อสารจากการสัมผัส (Haptics)

ขอทานที่มีการสื่อสารความสัมพันธ์จากการสัมผัสที่พบในเขตกรุงเทพมหานครมี 1 ลักษณะ คือ ขอทานที่มีเด็กทารก หรือเด็กอ่อนมาด้วย โดยส่วนมากจะอุ้มหรือประคองเด็กไว้อ้อมแขน

การสื่อสารผ่านการแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expressions)

ผู้วิจัยพบว่าขอทานทั้งหมดมีการสื่อสารผ่านการแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือเป็นการสื่อสารความเศร้าผ่านแววตา ใบหน้าที่ไร้รอยยิ้มหรือสัญลักษณ์ของความทุกข์ ประกอบอยู่

ในทุกลักษณะการสื่อสารอวจนภาษาดังกล่าวข้างต้น ซึ่งทั้งนี้ ไม่พบขอทานที่มีการสื่อสารผ่านทางแสดงออกทางใบหน้าเพียงอย่างเดียวโดยไม่ปรากฏลักษณะการสื่อสารอื่นร่วมด้วย

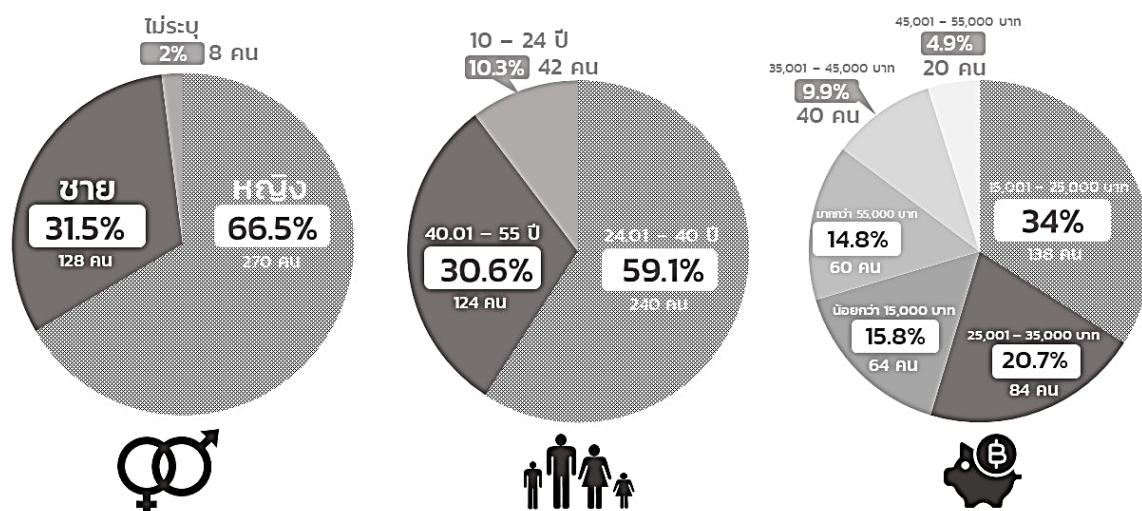
ดังนั้น ผู้วิจัยจึงผนวกรวมการสื่อสารผ่านทางใบหน้า เข้ากับลักษณะการสื่อสารผ่านอวจนภาษาทั้ง 8 รูปแบบที่เหลือ เพื่อไปดำเนินการจัดทำเป็นแบบสำรวจเพื่อเก็บข้อมูลต่อไป

พฤติกรรมการให้ทานของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนรวมทั้งสิ้น 406 คน โดยมีลักษณะทางประชากรคือ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 66.5 (จำนวนทั้งสิ้น 270 คน) เพศชาย ร้อยละ 31.5 (จำนวนทั้งสิ้น 128 คน) และไม่ระบุเพศ ร้อยละ 2 (จำนวนทั้งสิ้น 8 คน)

มีช่วงอายุ 10 – 24 ปี ร้อยละ 10.3 (จำนวนทั้งสิ้น 42 คน) ช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี ร้อยละ 59.1 (จำนวนทั้งสิ้น 240 คน) และช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี ร้อยละ 30.6 (จำนวนทั้งสิ้น 124 คน)

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 15,001 – 25,000 บาท ร้อยละ 34 (จำนวนทั้งสิ้น 138 คน) ระหว่าง 25,001 – 35,000 บาท ร้อยละ 20.7 (จำนวนทั้งสิ้น 84 คน) น้อยกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 15.8 (จำนวนทั้งสิ้น 64 คน) มากกว่า 55,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 14.8 (จำนวนทั้งสิ้น 60 คน) ระหว่าง 35,001 – 45,000 ร้อยละ 9.9 (จำนวนทั้งสิ้น 40 คน) และระหว่าง 45,001 – 55,000 ร้อยละ 4.9 (จำนวนทั้งสิ้น 20 คน) ดังแสดงในภาพที่ 1

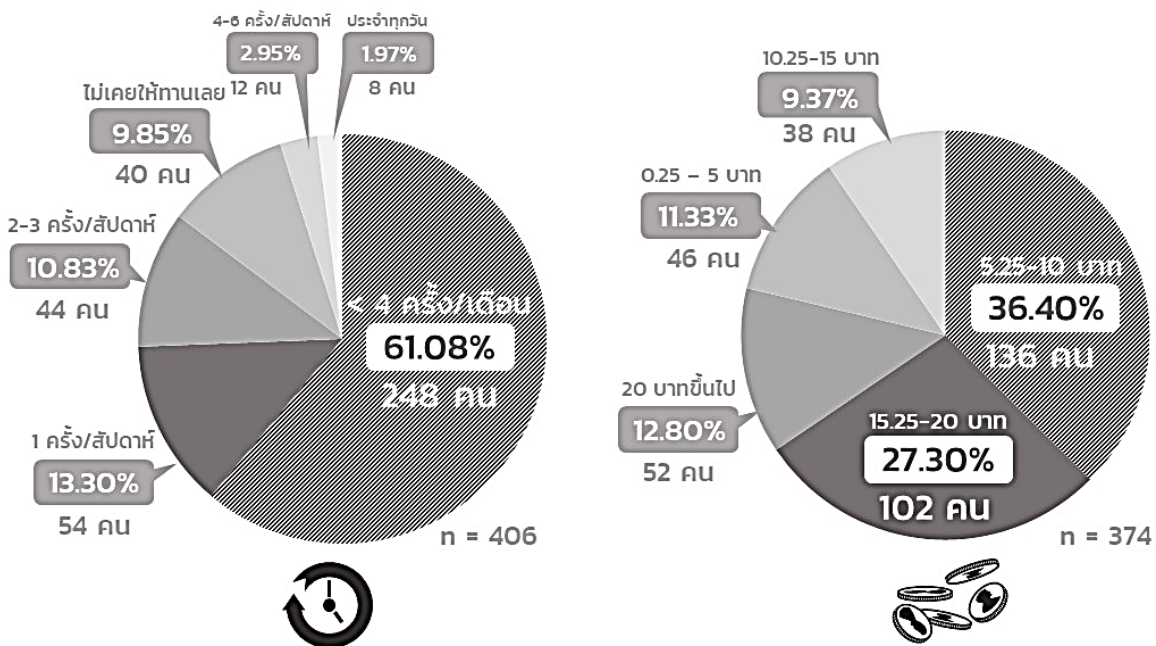

ภาพที่ 1: แผนภูมิวงกลมแสดงเพศ อายุ และรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 406)

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 61.08 (จำนวนทั้งสิ้น 248 คน) มีพฤติกรรมการให้ทานโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 4 ครั้งต่อเดือน (หรือน้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์) ร้อยละ 13.30 (จำนวนทั้งสิ้น 54 คน) มีพฤติกรรมการให้ทานเฉลี่ย 1 ครั้งต่อสัปดาห์ ร้อยละ 10.83 (จำนวนทั้งสิ้น 44 คน) มีพฤติกรรมการให้ทานโดยเฉลี่ย 2 – 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ในขณะที่ร้อยละ 9.85 (จำนวนทั้งสิ้น 40 คน) ไม่เคยให้ทานเลย ร้อยละ 2.95 (จำนวนทั้งสิ้น 12 คน) มีพฤติกรรมการให้

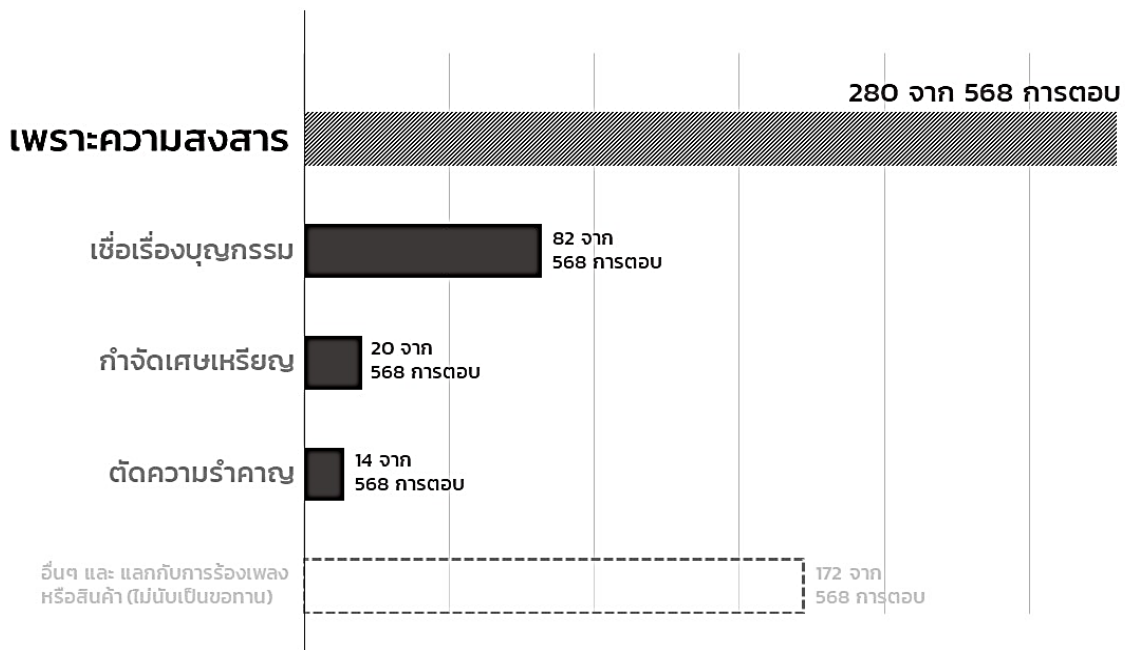
ทานโดยเฉลี่ย 4 – 6 ครั้งต่อสัปดาห์ และมีจำนวนเพียงร้อยละ 1.97 (จำนวนทั้งสิ้น 8 คน) ที่ระบุว่าไม่มีพฤติกรรมในการให้ทานเป็นประจำทุกวัน

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการให้ทานในจำนวนเงินโดยเฉลี่ยต่อครั้ง 5.25 – 10 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.40 (จำนวนทั้งสิ้น 136 คน) 15.25 – 20 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.30 (จำนวนทั้งสิ้น 102 คน) มากกว่า 20 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 12.80 (จำนวนทั้งสิ้น 52 คน) 0 – 5 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.33 (จำนวนทั้งสิ้น 46 คน) และ 10.25 – 15 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.37 (จำนวนทั้งสิ้น 38 คน) จากผู้ตอบรวมทั้งสิ้น 374 คน ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2: แผนภูมิวงกลมแสดงความถี่ในการให้ทาน และจำนวนเงินโดยเฉลี่ยในการให้ทานของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อสอบถามถึงเหตุผลในการตัดสินใจให้ทาน โดยกลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อคำตอบพบว่า ร้อยละ 49.30 ของการตอบทั้งหมด (280 การตอบจาก 568 การตอบ) ระบุเป็นเหตุผลเรื่องความน่าสงสารและความต้องการช่วยเหลือให้ขอทานเหล่านั้นมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รองลงมา ร้อยละ 14.44 ของการตอบทั้งหมด (82 การตอบจาก 568 การตอบ) ระบุเหตุผลในเรื่องของความเชื่อบุญกรรม ต้องการให้เกิดสิ่งดีๆ ในชีวิต ร้อยละ 3.52 (20 การตอบจาก 568 การตอบ) ระบุเหตุผลคือความต้องการกำจัดเศษเหรียญจากในกระเป๋าสตางค์ ร้อยละ 2.46 (14 การตอบจาก 568 การตอบ) ระบุว่าเป็นเหตุผลเพื่อตัดความรำคาญ และร้อยละ 30.28 (172 การตอบจาก 568 การตอบ) ระบุว่าเป็นการแลกเปลี่ยนจากการเล่นดนตรี หรือการแสดง หรือสินค้าที่มีการนำมาจำหน่าย ซึ่งในส่วนนี้ไม่ได้ถูกเข้าตามนิยามของขอทานตามนิยามศัพท์ในพระราชบัญญัติ รวมถึงเหตุผลอื่นๆ ได้แก่ ให้เพราะว่าเห็นผู้อื่นให้ ให้เพราะว่านึกถึงญาติของตนเองที่อายุหรือวัยไล่เลี่ยกันกับขอทานที่เห็น เป็นต้น ดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3: แผนภูมิแท่งแสดงเหตุผลของการให้ทานของกลุ่มตัวอย่าง

ผลของรูปแบบการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครต่อความรู้สึกน่าสงสาร

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเพื่อศึกษาผลจากการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุ โดยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียวจาก Likert Scale 5 ระดับที่กำหนด กำหนดให้ระดับความรู้สึกน่าสงสารที่ต่ำที่สุดคือ 1 (ไม่รู้สึกน่าสงสารที่สุด) และระดับความรู้สึกน่าสงสารที่สูงที่สุดคือ 5 (รู้สึกน่าสงสารที่สุด) ผู้วิจัยเก็บแบบสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 406 คน (n = 406) โดยผลการวิจัยพบว่า รูปแบบอวจนภาษาที่มีผลต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยน้อยที่สุด เป็นดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1: แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละรูปแบบอวจนภาษา

รูปแบบอวจนภาษา	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับความรู้สึกน่าสงสาร
การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances)	2.975	0.83	ไม่น่าสงสารค่อนข้างน้อย
การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts)	2.642	0.961	ไม่น่าสงสารค่อนข้างน้อย
การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics)	2.426	1.504	ระหว่างไม่น่าสงสารกับเฉยๆ
การสื่อสารผ่านภาษากายและความเคลื่อนไหว (Kinesics)	2.359	1.085	ระหว่างไม่น่าสงสารกับเฉยๆ
การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics)	2.261	0.857	ค่อนข้างน้อยไม่น่าสงสาร
การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics)	2.080	0.442	ไม่น่าสงสาร
การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment)	1.986	0.81	ไม่น่าสงสาร
การสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics)	1.702	0.956	ระหว่างไม่น่าสงสารที่สุดกับระดับไม่น่าสงสาร

ค่าเฉลี่ยของการสื่อสารผ่านอวจนภาษาทั้ง 8 รูปแบบ ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าระดับสูงที่สุดอยู่ที่ค่าเฉลี่ย 2.975 จากการสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) และค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุดอยู่ที่ 1.702 จากการสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics) ซึ่งพบว่าระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด ยังคงอยู่ในระดับไม่น่าสงสารค่อนข้างน้อยเท่านั้น โดยเมื่อพิจารณาผลค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้วยการวัดผลแบบ One - Way ANOVA ได้ผลตามตารางดังนี้

ตารางที่ 2: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านอวจนภาษา

รูปแบบอวจนภาษา	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances)	2.975	0.83	63.32	0.000*
การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts)	2.642	0.961		
การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics)	2.426	1.504		
การสื่อสารผ่านภาษากายและความเคลื่อนไหว (Kinesics)	2.359	1.085		
การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics)	2.261	0.857		
การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics)	2.080	0.442		
การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment)	1.986	0.81		
การสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics)	1.702	0.956		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ถึงแม้ว่าระดับค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างจากรูปแบบการสื่อสารอวจนภาษาทั้งหมด จะอยู่ในช่วงระหว่างความรู้สึกไม่น่าสงสารที่สุดไปจนถึงเฉยๆ แต่เมื่อพิจารณาด้วยวิธีการวัดผลแบบ One - Way ANOVA พบว่า การสื่อสารอวจนภาษาทั้ง 8 รูปแบบ มีผลต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 63.32$, Sig. Level < 0.05) ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบ T-Test รายคู่ ได้ผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3: ตารางแสดงผลการทดสอบ T-Test รายคู่ของการสื่อสารแบบอวจนภาษาทั้ง 8 รูปแบบ

รูปแบบอวจนภาษา	ค่าเฉลี่ย	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
(1) การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances)	2.975								
(2) การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts)	2.642	4.82 (0.000*)							
(3) การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics)	2.426	6.97 (0.000*)	2.67 (0.003*)						
(4) การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics)	2.359	8.63 (0.000*)	3.83 (0.000*)	0.801					
(5) การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics)	2.261	10.66 (0.000*)	5.48 (0.000*)	2.08 (0.02*)	1.36				
(6) การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics)	2.080	15.39 (0.000*)	9.20 (0.000*)	4.80 (0.00*)	4.38 (0.00*)	3.07 (0.001*)			
(7) การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment)	1.986	14.97 (0.000*)	9.55 (0.000*)	5.60 (0.00*)	5.25 (0.00*)	5.25 (0.00*)	1.62		
(8) การสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics)	1.702	18.46 (0.000*)	13.15 (0.000*)	8.94 (0.00*)	8.19 (0.00*)	8.91 (0.00*)	6.19 (0.00*)	4.14 (0.00*)	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบ T-Test รายคู่พบว่า การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) และการสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts) ส่งผลต่อระดับความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าลักษณะการสื่อสารทางอวจนภาษาอื่นๆอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่การสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics) ส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างน้อยกว่าการสื่อสารอวจนภาษาอื่นๆทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อทำการวัดผลความแตกต่างของอวจนภาษาแต่ละรูปแบบ ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุ ได้แก่ กลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) กลุ่มช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) จำนวนทั้งสิ้น 406 คน ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) และ T-Test พบว่าผลของการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ เป็นดังนี้

1. การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances)

ตารางที่ 4: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ

การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.901	0.867	0.572	0.562
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.975	0.915		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	3.076	1.018		

การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.076 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.975 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 2.901 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts)

ตารางที่ 5: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์

การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่น (Artifacts) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.444	0.913	3.645	0.027*
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.675	1.004		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.904	0.926		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.904 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.675 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 2.444 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี T-Test พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 6: ตารางแสดงผลทดสอบ T-Test รายคู่จากการสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ

การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่น (Artifacts) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจเนอเรชั่น X	เจเนอเรชั่น Y	เจเนอเรชั่น Z
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจเนอเรชั่น X)	2.444			
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจเนอเรชั่น Y)	2.675	-2.028 (0.022*)		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจเนอเรชั่น Z)	2.904	-2.697 (0.004*)	-1.467 (0.074)	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 เมื่อทดสอบรายคู่จากทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจเนอเรชั่น X) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารของขอทานผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts) น้อยกว่าอีก 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจเนอเรชั่น Y) และกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 14 ปี (เจเนอเรชั่น Z) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics)

ตารางที่ 7: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านการสัมผัส

การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจเนอเรชั่น X)	2.125	1.224	3.963	0.019*
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจเนอเรชั่น Y)	2.521	1.189		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจเนอเรชั่น Z)	2.571	1.346		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.571 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.521 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 2.125 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ One -

Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกนำส่งสารจากการสื่อสารผ่านการสัมผัสอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี T-Test พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 8: ตารางแสดงผลทดสอบ T-Test รายคู่จากการสื่อสารผ่านการสัมผัส

การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics) ต่อความรู้สึกนำส่งสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจนเนอเรชั่น X	เจนเนอเรชั่น Y	เจนเนอเรชั่น Z
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.125			
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.521	-2.696 (0.004*)		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.571	-1.841 (0.034*)	-0.227 (0.410)	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 8 เมื่อทดสอบรายคู่จากทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกนำส่งสารจากการสื่อสารของขอทานผ่านการสัมผัส (Haptics) น้อยกว่าอีก 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 14 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกนำส่งสารจากการสื่อสารผ่านการสัมผัส ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics)

ตารางที่ 9: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านภาษากาย

การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics) ต่อความรู้สึกนำส่งสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.147	1.020	4.095	0.017*
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.390	1.048		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.683	0.992		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกนำส่งสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกนำส่งสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.683 รองลงมา

คือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.390 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 2.147 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี T-Test พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 10: ตารางแสดงผลทดสอบ T-Test รายคู่จากการสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว

การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจนเนอเรชั่น X	เจนเนอเรชั่น Y	เจนเนอเรชั่น Z
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.147			
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.390	-1.942 (0.027*)		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.683	-2.968 (0.001*)	-1.831 (0.036*)	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 10 เมื่อทดสอบรายคู่จากทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน พบว่า ทั้งสามกลุ่มช่วงอายุมีความแตกต่างของระดับความรู้สึกสงสารจากการสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งหมด โดยกลุ่มตัวอย่างอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความระดับความรู้สึกน่าสงสารมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มเจนเนอเรชั่น Y มีระดับความรู้สึกน่าสงสารมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

5. การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics)

ตารางที่ 11: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านน้ำเสียง

การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.073	0.825	3.104	0.046*
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.306	0.967		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.451	0.879		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.451 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.306 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 2.073 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านน้ำเสียงอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี T-Test พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 12: ตารางแสดงผลทดสอบ T-Test รายคู่จากการสื่อสารผ่านน้ำเสียง

การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจนเนอเรชั่น X	เจนเนอเรชั่น Y	เจนเนอเรชั่น Z
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.073			
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.306	-2.195 (0.014*)		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.451	-2.401 (0.009*)	-1.013 (0.157)	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 12 เมื่อทดสอบรายคู่จากทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ ๔๐.๐๑ – ๕๕ ปี (เจนเนอเรชั่น X) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารของขอทานผ่านน้ำเสียง (Vocalics) น้อยกว่าอีก ๒ กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ ๒๔.๐๑ – ๔๐ ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ ๑๐ – ๒๔ ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านน้ำเสียง ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๖. การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics)

ตารางที่ 13: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านช่วงเวลา

การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	2.070	0.615	0.475	0.622
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.081	0.652		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.170	0.820		

การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.170 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.081 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 2.070 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านช่วงเวลา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๗. การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment)

ตารางที่ 14: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม

การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	1.859	0.885	6.439	0.002*
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.318	1.145		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.127	0.877		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.318 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.127 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 1.859 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการ

วัดผลแบบ One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อมอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี T-Test พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 15: ตารางแสดงผลทดสอบ T-Test รายคู่จากการสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม

การสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจนเนอเรชั่น X	เจนเนอเรชั่น Y	เจนเนอเรชั่น Z
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	1.859			
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	2.318	-3.954 (0.000*)		
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	2.127	-1.782 (0.039*)	1.121 (0.133)	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 15 เมื่อทดสอบรายคู่จากทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารของขอทานผ่านสภาพแวดล้อม (Environment) น้อยกว่าอีก 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 14 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

๘. การสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics)

ตารางที่ 16: ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) จากการสื่อสารผ่านระยะห่าง

การสื่อสารผ่านช่วงเวลา (Chronemics) ต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	F	Sig.
กลุ่มอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X)	1.542	0.819		
กลุ่มอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y)	1.756	1.014	1.743	0.176
กลุ่มอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z)	1.762	1.078		

การสื่อสารผ่านระยะห่าง (Proxemics) ของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารจากกลุ่มตัวอย่างใน 3 ช่วงอายุแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกน่าสงสารมากที่สุดในสามกลุ่ม โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 1.762 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.756 และกลุ่มช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด ที่ 1.542 จากทั้งสามกลุ่ม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวัดผลแบบ

One – Way ANOVA พบว่า ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุ มีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านช่วงเวลา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อทำการวัดผลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (On- Way ANOVA) และ T-Test จากทั้ง 8 รูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ความแตกต่างของช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีความรู้สึกน่าสงสารจากการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) มีความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุด รองลงมาคือกลุ่มช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) มีความรู้สึกสงสารมากที่สุดในทั้ง 3 กลุ่ม (เจนเนอเรชั่น Z > เจนเนอเรชั่น Y > เจนเนอเรชั่น X) นอกจากนี้พบว่ามี 5 ใน 8 ของลักษณะการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts) การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics) การสื่อสารผ่านภาษากาย และการเคลื่อนไหว (Kinesics) การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics) และการสื่อสารผ่านสภาพแวดล้อม (Environment) ทำให้เกิดความรู้สึกน่าสงสารที่มีความแตกต่างกันระหว่าง กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) และอีกสองกลุ่มที่เหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการเก็บข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณในงานวิจัยเรื่อง อวจนภาษาแห่งความน่าสงสาร: ทศนคติ ความรู้สึกน่าสงสารต่อการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนใน 3 ช่วงวัย พบว่า รูปแบบการสื่อสารผ่านอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานครสามารถจำแนกออกได้ทั้งสิ้น 25 ลักษณะ จากการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม จากขอทานจำนวน 243 ราย จาก 3 พื้นที่ย่านธุรกิจในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถจัดได้เป็น 8 รูปแบบอวจนภาษา โดยทุกรูปแบบอวจนภาษามีการแสดงออกการสื่อสารทางใบหน้า (Facial Expressions) ด้วยทั้งหมด รูปแบบอวจนภาษาที่มีลักษณะการสื่อสารมากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแบบอวจน-ภาษาอื่นๆ คือ การสื่อสารผ่านอวจนภาษาลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) ได้แก่

1. ขอทานที่มีความพิการทางการมองเห็น (ตาบอด)
2. ขอทานที่มีความพิการทางร่างกาย (แขน ขา การเคลื่อนไหว และโรคผิวหนัง)
3. ขอทานที่แสดงออกถึงความพิการทางสมองและการรับรู้
4. ขอทานที่สวมเสื้อผ้าขาดวิน มอมแมม
5. ขอทานที่สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน
6. ขอทานที่มีลักษณะเป็นเด็ก เยาวชน (อายุไม่เกิน 18 ปี)
7. ขอทานที่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ (อายุประมาณ 18 – 60 ปี)
8. ขอทานที่มีลักษณะเป็นคนชรา (อายุมากกว่า 60 ปีขึ้นไป)

นอกจากนั้น การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ ยังส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารของกลุ่มตัวอย่างสูงสุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบกับรูปแบบการสื่อสารอวจนภาษาอื่นๆ ทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับ

แนวคิดเกี่ยวกับ Physical Appearances กล่าวคือ มนุษย์จะมีการสังเกตลักษณะทางกายภาพก่อน ซึ่งลักษณะทางกายภาพนั้นรวมถึงสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มา ทั้งเพศ ผิวพรรณ อายุ อาชีพ เชื้อชาติ ขนาดตัว และองค์ประกอบอื่นๆ โดยการสังเกตสิ่งที่เป็นลักษณะทางกายภาพเหล่านี้จะทำหน้าที่ให้เกิดการตัดสินใจจากการ “เหมารวม” ทั้งจากสิ่งที่ผู้พบเห็นได้ยินได้ฟังมา และจากประสบการณ์ของผู้พบเห็น (Wood, 2009 ; Wilson, 2016) โดยลักษณะที่ปรากฏจะทำหน้าที่เป็นปราการด่านแรกของการที่ผู้คนจะสามารถมองเห็นและตัดสินใจความน่าสงสัยของขอทานได้ โดยที่อาจจะยังไม่เห็นการสื่อสารอวจนภาษาอื่นๆที่อาจจะปรากฏตามมา จึงทำให้การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ในกว้างและครอบคลุมกว่าอวจนภาษาอื่นๆ เพราะถึงแม้ว่า จะมีหรือไม่มีการปรากฏของอวจนภาษาอื่นๆ ขอทาน (หรือบุคคลทั่วไป) ก็ไม่สามารถ “ไม่สื่อสาร” ผ่านสิ่งที่ติดตัวมา เช่น อายุ ผิวพรรณ สีผิว เพศ หรือ การสวมใส่เสื้อผ้าซึ่งจัดเป็นลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) ได้เลย การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏจึงเป็นการสื่อสารพื้นฐานที่สุดในการสื่อสารผ่านอวจนภาษาทั้งหมด

พฤติกรรมการให้ทานของกลุ่มตัวอย่างใกล้เคียงร้อยละ 50 โดยเป็นสัดส่วนที่มากที่สุด พบว่ามีการให้ทานด้วยเหตุผลคือความสงสาร ต้องการให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ขอทานมีชีวิตที่ดีขึ้น ซึ่งเป็นสัดส่วนที่มากกว่าความเชื่อเรื่องบุญกรรม หรือความต้องการให้ชีวิตตนเองดีขึ้นจากผลบุญถึงเกือบ 3 เท่าตัว ซึ่งเหตุผลเรื่องความสงสารนี้สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องขอทาน ที่ระบุว่า ขอทานจะดำรงชีวิตด้วยการขอเงินจากผู้คนที่ผ่านมา โดยการทำตัวน่าสงสาร การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าๆ มอมแมม การใช้ความบกพร่องทางร่างกาย การแก้งักพิการ นำเสนอบาดแผลที่น่าสยดสยอง บางรายมีลูกหลานอยู่กับตัวเอง (Phukaew, no date) ซึ่งขอทานมิได้หลายลักษณะทางประชากรทั้งเด็ก คนชรา คนพิการ คนต่างด้าว ซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหาอื่นๆในสังคมตามมา เช่น ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองของคนต่างด้าว ปัญหาการขโมยเด็กและบังคับให้เป็นขอทาน ปัญหาการทารุณกรรมเด็ก บางรายถึงขั้นสูญเสียอวัยวะเพื่อให้สภาพร่างกายมองดูน่าสงสารเวทนา ทำให้ได้เงินจากผู้พบเห็น (Chaileung-urai, 2016; Buranasingha, 2015) จากแนวคิดเกี่ยวกับขอทานดังกล่าว จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของขอทานคือการสื่อสาร “ความน่าสงสาร” ด้วยรูปแบบการสื่อสารต่างๆ ซึ่งตรงกับเหตุผลหลักของการให้ทานของกลุ่มตัวอย่าง นั่นคือการให้เนื่องจากความสงสารและความเวทนาดังกล่าวข้างต้น ในขณะที่มีการระบุว่า นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์ไทยมองว่า การให้ทานขอทานเป็นความเชื่อเรื่องบุญคุณ บาปบุญคุณโทษ เป็นการตอบแทนกันในสังคมซึ่งผู้ให้ทานจะได้บุญตอบแทน (Chaileung-urai, 2016) ซึ่งเหตุผลเรื่องความเชื่อบุญกรรมนี้จากผลการวิจัยพบว่า มีเพียงร้อยละ 14.44 ของคำตอบเท่านั้น ที่มีการระบุเรื่องดังกล่าว โดยเป็นอันดับที่สองรองจากเหตุผลเรื่องความสงสารและความเวทนาอีกด้วย

เมื่อมีการทดสอบทางสถิติด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 40.01 – 55 ปี (เจนเนอเรชั่น X) กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 24.01 – 40 ปี (เจนเนอเรชั่น Y) และกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 10 – 24 ปี (เจนเนอเรชั่น Z) พบว่ารูปแบบการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร 7 จาก 8 รูปแบบ กลุ่มตัวอย่างในทั้ง 3 ช่วงอายุมีระดับความรู้สึกน่าสงสารไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเจนเนอเรชั่น Z มีค่าเฉลี่ยระดับความรู้สึกน่าสงสารมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเจนเนอเรชั่น Y และกลุ่มตัวอย่างเจนเนอเรชั่น Y มีค่าเฉลี่ยระดับความรู้สึกน่าสงสารมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเจนเนอเรชั่น X โดย 5 จาก 8 รูปแบบการสื่อสารอวจนภาษาของขอทานในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ การสื่อสารผ่านสิ่งของหรืออุปกรณ์อื่นๆ (Artifacts) การสื่อสารผ่านการสัมผัส (Haptics) การสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics) การสื่อสารผ่านน้ำเสียง (Vocalics) และการสื่อสารผ่าน

สภาพแวดล้อม (Environment) ทำให้เกิดความรู้สึกน่าสงสารที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ระหว่าง กลุ่มตัวอย่างเจนเนอเรชั่น X และอีกสองกลุ่มที่เหลือ ซึ่งในส่วนนี้ผู้วิจัยพบว่า ระดับอายุที่มากขึ้นอาจส่งผลต่อระดับความรู้สึกน่าสงสารต่อรูปแบบอวจนภาษาแบบเดียวกันน้อยลง ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า เจนเนอเรชั่น Z เป็นกลุ่มที่ปรากฏความรู้สึกสงสารมากที่สุด และเจนเนอเรชั่น X ปรากฏความรู้สึกสงสารน้อยที่สุด โดยเมื่อพิจารณาพร้อมกับทฤษฎี Individual Differences Theory ที่ระบุว่า ปัจจัยที่จะทำให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่งที่แตกต่างกันในผู้รับสารที่ต่างกัน คือ ปัจจัยที่มาจากตัวผู้รับสารเองทั้งภูมิหลัง ประสบการณ์ อายุ ลักษณะทางประชากร ความเชื่อ ศาสนา ค่านิยม ฯลฯ โดยหากผู้รับสารมีพื้นภูมิหลังที่แตกต่างกันจะได้รับผลจากสื่อเดียวกันแตกต่างกันออกไปได้ (Baran & Davis, 2012; Littlejohn & Foss, 2008) กลุ่มเจนเนอเรชั่น X เป็นกลุ่มที่อยู่ในช่วงอายุที่มากที่สุด มีระดับความรู้สึกน่าสงสารน้อยที่สุดจากทั้ง 3 กลุ่มช่วงอายุ ช่วงอายุที่เพิ่มขึ้นอาจทำให้ภูมิหลังมีประสบการณ์ที่มากขึ้นกว่าอีกสองกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุน้อยกว่า ซึ่งอาจส่งผลต่อระดับความรู้สึกน่าสงสารที่น้อยลงกว่าอีกสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติดังกล่าว ในขณะที่กลุ่มเจนเนอเรชั่น Y (24.01 – 40 ปี) และกลุ่มเจนเนอเรชั่น Z (10 – 24 ปี) ไม่พบความแตกต่างของระดับความรู้สึกน่าสงสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นจากการสื่อสารผ่านภาษากายและการเคลื่อนไหว (Kinesics)

ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ การสื่อสารผ่านลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกน่าสงสารของทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกันสูงสุด เมื่อเทียบกับรูปแบบการสื่อสารอวจนภาษาอื่นๆ ทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกันนั้น ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความรู้สึกน่าสงสาร ซึ่งเป็นไปได้ว่า ช่วงอายุที่แตกต่างกัน อาจไม่ส่งผลต่อระดับความรู้สึกน่าสงสารจากลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) ของขอทาน และเป็นระดับความรู้สึกน่าสงสารที่เกิดขึ้นได้สูงกว่าจากการสื่อสารผ่านอวจนภาษารูปแบบอื่นๆอีกด้วย ทั้งนี้ ในขอทาน 1 รายอาจมีการสื่อสารอวจนภาษามากกว่า 1 รูปแบบการสื่อสาร เช่น การแสดงออกทางลักษณะที่ปรากฏ (Appearances) การแสดงออกทางสีหน้า (Facial Expressions) และการสื่อสารผ่านสิ่งของ (Artifacts) ในเวลาเดียวกัน ซึ่งอาจจะต้องมีการศึกษาต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะงานวิจัย

จากผลวิจัยในงานวิจัยเรื่อง อวจนภาษาแห่งความน่าสงสาร: ขอทานในกรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้จัดทำข้อเสนอแนะจากงานวิจัยดังต่อไปนี้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการสังคมสงเคราะห์ควรมีการประชาสัมพันธ์ หรือจัดทำโครงการเพื่อนำเสนอความรู้ ความตระหนักรู้เรื่องปัญหาขอทาน ตลอดจนความเข้าใจเรื่องการให้ทาน แก่กลุ่มประชาชนที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 10 – 24 ปี และ 24 – 40 ปี มากเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นสองกลุ่มที่มีความรู้สึกสงสารในระดับที่มากใกล้เคียงกัน (ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) เมื่อเทียบกับกลุ่มช่วงอายุ 40 ปีขึ้นไป เพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อเท็จจริงและตัดสินใจเรื่องความรู้สึกน่าสงสารได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น และเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาด้วยการตัดวงจรการให้ทานตั้งแต่สาเหตุ
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านสังคมสงเคราะห์ ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์แก่กลุ่มประชาชนที่อยู่ในช่วงอายุ 10 – 24 ปี และ 24 – 40 ปี เกี่ยวกับโครงการที่บุคคลสามารถร่วมทำบุญได้อย่างถูกต้องและเป็น

ทางการให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เป็นทางเลือกในการให้ทาน และแก้ไขปัญหาทางอ้อมเรื่องขอทานในกรุงเทพมหานครต่อไป

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องขึ้นไป ควรมีการศึกษาการสื่อสารของขอทานผ่านวจนภาษาเพิ่มเติม ซึ่งสามารถนำผลที่ได้มาประกอบกับการสื่อสารผ่านวจนภาษาได้

เอกสารอ้างอิง

- Baran, S. J. and Davis, D. K. (2012). *Mass Communication Theory: Foundations, Ferment, and Future*. 6th Edition. Canada: Wadsworth Cengage Learning.
- Buranasingha, N. (2015). *Panha khōthān dek: phon phuāng khōng kānphatthana thī mai samadun* [The problem of child beggars: The result from the imbalanced development]. Retrieved from <https://library2.parliament.go.th/ebook/content-issue/2558/hi2558-064.pdf>.
- Chaileung-urai, K. (2016). *Chetsipha pī phraratchabanyat khuāpkhum kān khōthān* [75 years of the Gazette regarding the beggar regulation]. Copied Document.
- Chomkate, D. (2013). *Panha khōthān 'at'chayākam bon khwām wētthana* [The problem of beggar, the crime on the pitifulness]. Retrieved from http://sd-group1.blogspot.com/2013/01/53241912_13.html.
- Littlejohn, S. W. and Foss, K. A. (2008). *Theories in human communication*. 9th Edition. Canada: Wadsworth Cengage Learning.
- Matchon. (2016). *Rūthan! sathānakān khōthān pī sōngphanhārōjhasīpkāo thaothan tāngdāo hā kin bon khwām chāidī Khon Thai* [Update situation of beggars in 2016, foreign beggars earn ones' living on Thai's kindness. 28th April 2016, p. 23.
- Phukaew, M. (no date). *Thurakit bāp... khōthān Thai* [The sinner business...Thai beggars]. Copied Document.
- Souter, N. (2007). *Persuasive presentation: How to get the response you need*. NY: Sterling.
- Thairuth Online. (2018). *Yōt pī hoksip khon rēōn - rai thīphung khayap phāem heēt sētthakit khruārūan yamyæ* [Increasing statistics of the homeless in 2017, due to the false household economy]. Retrieved from <https://www.thairath.co.th/news/society/1218810>.
- Wilson, G. (2016). *Body Language*. UK: Icon Books Ltd.
- Wood, T. J. (2009). *Communication in Our Lives*. 5th Edition. USA: Wadsworth Cengage Learning.